

LBRIS

We know
books

Original title: 彼女と彼女の猫

SHE AND HER CAT by Makoto Shinkai and Naruki Nagakawa

© Makoto Shinkai / CoMix Wave Films 2013

© Naruki Nagakawa 2013

All rights reserved.

Romanian translation copyright © ALICE BOOKS

Original Japanese edition published by KANZEN CORP., Tokyo.

Romanian language translation rights arranged with KANZEN CORP.

through The English Agency (Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.

© ALICE BOOKS, 2022, pentru prezenta ediție în limba română

Toate drepturile rezervate

Ilustrație copertă: © DUART

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHINKAI, MAKOTO

Ea și pisica ei / Makoto Shinkai, Naruki Nagakawa; trad. din lb. japoneză

și note de Iolanda Prodan. - Valea Lupului: Alice Books, 2022

ISBN 978-606-95440-6-8

I. Nagakawa, Naruki

II. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

MAKOTO SHINKAI NARUKI NAGAKAWA

Traducere din limba japoneză
și note de Iolanda Prodan

2022

LIBRIS

We know
books

Prima parte

Un ocean de cuvinte

1

S-a întâmplat într-o zi ploioasă, la începutul primăverii.

O ploaie mărunță și deasă ca un vâl de ceață cădea peste trupul meu. Zăceam la marginea unui trotuar.

Trecătorii îmi aruncau priviri indifferente și se îndepărtau de mine cu pași grăbiți.

Și a sosit și clipa în care nu am mai avut puterea să ridic capul. Tot ce puteam face era să privesc cu un singur ochi cerul plumburiu de deasupra mea.

Liniștea din jurul meu era tulburată de zgomotul trenurilor, ce răsunau în depărtare asemenea unor tunete.

Huruitul vagoanelor care treceau pe pasarelă era sacadat, greu și asurzitor.

Dintotdeauna mi-a plăcut zgomotul bariton al vagoanelor de tren.

Aș fi dat orice să se întâmple o minune, ca vuietele puternice să ajungă într-un colț al inimii mele, să mă facă să tresar câtuși de puțin și să mă mișc.

Nu aveam nicio îndoială că zgomotele pe care le auzeam erau bătăile inimii universului. Erau zvâcnetele inimii unei lumi puternice, imense, perfecte, în care simțeam că mai am de trăit doar câteva clipe.

Picăturile fine de ploaie continuau să cadă tăcute, în același ritm. Cu un obraz lipit de fundul cutiei de carton pe care zăceam, simțeam cum trupul meu se lăsa în voia unei senzații de plutire.

Începusem să urc către cer, sus, tot mai sus, chiar dincolo de cer.

Mă așteptam ca trupul și sufletul meu să fie smulse din lumea de aici cu un zgomot greu, înfundat.

Cea care mi-a legat destinul prima oară de lumea de aici a fost mama.

A fost o mamă iubitoare, caldă, blândă, care mi-a oferit tot ce mi-am dorit.

Dar ea nu mai este aici.

De ce nu e lângă mine? De ce zac pe fundul unei cutii de carton, în bătaia ploii? Nimic. Nu-mi amintesc nimic.

Nu ne putem aminti tot ce ni se întâmplă în viață. Momentele cu adevărat importante sunt singurele pe care nu le uităm niciodată. Cu toate astea, în viața mea nu a existat niciun moment pe care să-mi doresc să-l uit.

Ploaia mărunță continua să cadă din cer.

Contururile făpturii mele se dizolvaseră și mă înălțam încet, încet către cerul cenușiu.

Am închis ochii, așteptând momentul inevitabil în care aveam să dispar pe vecie din lumea asta.

La un moment dat, am avut senzația că huruitul vagoanelor de tren era din ce în ce mai puternic, tot mai aproape.

Am ridicat pleoapele și am văzut chipul unui om. De sub o umbrelă mare de plastic transparent mă privea chipul unei femei.

De când stătea lângă mine?

Fata s-a lăsat ușor pe vine, și-a lipit bărbia de genunchi și mă privea atent. Fruntea îi era acoperită de un breton lung. Huruitul trenurilor ce treceau pe calea ferată se izbea de cupola mare a umbrelei și se amplifică tot mai mult, răsunând mai puternic ca oricând.

Părul ei era la fel de ud ca trupul meu, iar aerul mirosea a parfum proaspăt de ploaie.

Mi-am ridicat cu greu capul și am privit-o în ochi.

Pupilele îi tremurau. Și-a ferit privirea o secundă, apoi, ca și cum luase o hotărâre, și-a întors din nou ochii către mine. Preț de câteva clipe, ne-am privit îndelung, fără să clipim.

Tăcut, Pământul se rotea în jurul propriei axe, iar căldura corpurilor noastre se disipa în liniștea din centrul universului.

— Vrei să vii cu mine?

Mi-a atins trupul cu degetele ei reci ca gheața. M-a ridicat ușor și m-a strâns la pieptul ei. Privită de sus, cutia de carton în care zăcusem părea incredibil de mică. Mi-a

făcut culcuș între pulover și jachetă. Căldura trupului ei, de o dulceață desprinsă din altă lume, mă topea încet.

I-am auzit bătăile inimii. A început să meargă și, la un moment dat, pe lângă noi a trecut un tren, lăsând în urma sa același zgomot inconfundabil. Inima mea, inima ei și inima universului băteau în același timp.

În acea zi ploioasă de primăvară, Ea m-a găsit și m-a luat din cutia de carton. Și de atunci sunt pisica ei.

Societatea în care trăim e construită doar din cuvinte. Sau aproape.

Așa am ajuns să cred din ziua în care m-am angajat și am „intrat în societate”. „Fă asta!”, „Spune-i lui cutare asta”. Sarcinile de serviciu sunt îndeplinite printr-un schimb de cuvinte vagi, care dispar instantaneu. Pentru cei din jurul meu e ceva normal, obișnuit, însă mie îmi pare un miracol.

Îmi place mult să lucrez cu documente, fiindcă hârtia e palpabilă, cu forme bine conturate. Pentru colegii mei, munca cu actele e o bătaie de cap, așa că, după ce m-am oferit să mă ocup singură de toate documentele, am ajuns să fiu considerată comoara neprețuită a biroului.

Îmi este mai ușor să lucrez cu documentele decât cu oamenii. Așa sunt eu. Să port o conversație nu e punctul meu forte. Cât aș clipi, rămân fără cuvinte, nu știu ce să mai spun. Prietenilor mei le place să vorbească. De pildă, ori de câte ori vorbesc cu Tamaki, amica mea din anii studenției, mă prăpădesc de râs. Vorbele îi tâșnesc din gură unele după altele și dă sens până și frazelor care mie nu-mi spun nimic. E ca și cum ochii ei ar vedea ce nu pot vedea ai mei. E genială Tamaki.

Am o slăbiciune pentru oamenii care vorbesc mult.

Nobu, iubitul meu, e cu un an mai mic decât mine și e foarte vorbăreț. Turuie despre vrute și nevrute, de la jobul lui la firma de asigurări, până la filme SF, muzică electronică și multe altele. A, da, și despre vechile războaie din imperiul chinez... Îmi vorbește despre câte-n lună și-n stele.

Mulțumită lui, am ajuns să fiu expertă în sistemul de asigurări și să știu pe de rost numele tuturor generalilor din istoria Japoniei.

Tamaki știe cum să exprime în cuvinte ce se petrece în jurul ei, în timp ce Nobu își etalează cu pricepere cunoștințele. Eu nu știu să fac nici una, nici alta.

Sosirea primăverii îmi amintește de primul apartament în care m-am mutat cu chirie. Mai ales o zi ploioasă, cum e cea de azi, îmi trezește nostalgii.

După un tur de forță făcut de una singură pe la mai multe agenții imobiliare, în cele din urmă mi-am pus ștampila¹ pe un contract, cu mâna tremurând. În sfârșit, pentru prima oară în viața mea, locuiam singură. În ziua în care m-am mutat, ploua așa cum plouă și azi. Tamaki a venit să-mi dea o mână de ajutor, dar nu singură, ci însoțită de un coleg mai tânăr, Nobu.

M-au ajutat să despachetez lucrurile din cutii, am montat împreună o etajeră și apoi

1. În Japonia, în locul semnăturii olografe se folosește o ștampilă (*hanko*) cu numele scris în ideograme și uneori în silabarul hiragana.

am luat masa la un mic bistrou din apropiere. Să fiu ajutată de amica mea și de un băiat să mă mut în casă nouă, să mâncăm împreună... Totul mi se părea ireal, ca o scenă dintr-un serial TV, însă Tamaki a găsit cuvintele potrivite ca să descrie ziua:

— Mă simt ca în anii studenției. Voi nu?

Nobu a izbucnit în râs, iar eu am schițat un zâmbet, convinsă că orice om normal a trecut deja printr-un astfel de moment în viața sa.

Îmi dorisem enorm să locuiesc singură, însă simțeam că decizia să mă mut de la ai mei nu-mi schimbase viața.

La scurt timp după ce m-am mutat, m-am trezit cu Nobu la ușa mea. Venise singur, trimis de Tamaki, după ce m-am plâns amicei mele că scurgerea mașinii de spălat era înfundată, iar furtunul care făcea legătura cu robinetul de la chiuvetă scăpa apă.

Mă așteptam să vină ea să-mi dea o mână de ajutor. Am înmărmurit când l-am văzut pe Nobu la ușă. A cumpărat cele necesare de la un magazin de obiecte sanitare și mi-a reparat în doi timpi și trei mișcări scurgerea.

Eu, în schimb, habar nu aveam că mai întâi ar fi trebuit să închid apa.

„Ce fericită aș fi să am lângă mine un bărbat ca el”, mi-am spus în gând și, spre marea mea surprindere, am reușit să-i spun franc ce simțeam.

Pentru prima oară în viața mea, mi-am deschis sufletul, mi-am exprimat sentimentele în cuvinte.

Nobu a dormit la mine în noaptea aceea.

Mi-am dat seama că viața oamenilor poate fi schimbată doar de câteva cuvinte și asta m-a făcut să-mi fie puțin teamă.

În fiecare săptămână ne întâlneam în apartamentul meu. Cu timpul însă, Nobu a început să aibă din ce în ce mai mult de lucru la birou și ne vedeam tot mai rar.

Pentru mine, el era iubitul meu. Voiam să-l întreb ce însemna pentru el relația noastră, însă speram că mă considera iubita lui, chiar dacă nu mi-o spusese niciodată.

Îmi amintesc că în școala primară făceam schimb de cărți de manga cu colegele de clasă. Eroina reușea până la finalul poveștii să-și găsească un iubit. În benzile desenate,

fericirea unei fete înseamnă să aibă un iubit, însă realitatea m-a învățat că în viață nu toate poveștile au un final fericit, că uneori te simți mai singură și mai tristă lângă cel pe care-l iubești decât atunci când nu ai o relație.

Azi m-am întâlnit cu Nobu. Au trecut trei luni de la ultima noastră întâlnire. Am mers unul lângă celălalt în ploaia mărunță de primăvară. Ca de obicei, a fost draguț și volubil.

Mă lăsam învăluită de cuvintele sale și mă copleșea o stare de bine. Rămasă singură, începeam să intru în panică, de parcă aș fi încercat să înot într-un ocean, fără să dau din mâini și picioare.

Nu am avut niciodată curajul să-l întreb dacă pentru el eram un cuplu. Simțeam că, dacă mi-ar fi dat un răspuns ce ar fi pus capăt relației noastre, m-aș fi înecat în ocean.

Și azi, la fel ca întotdeauna, mă învărt ca un satelit în jurul cuvintelor pe care îmi doresc să le aud de la el. Vrajită, nu fac decât să încuviințez, dând din cap ca o școlăriță cumințe. Probabil că tot ce mi se întâmplă acum, o experiență prin care ar fi trebuit să trec în anii de școală primară, mă face să reacționez la vârsta mea ca o școlăriță naivă.

Nici azi nu mi-a spus cuvintele pe care tânjesc de mult să le aud de la el.

Ne-am despărțit undeva în apropiere de biroul său. Mi-am spus că va trece mult timp până când ne vom putea întâlni din nou.

Am ajuns la gară și brusc m-am hotărât să o iau spre casă pe un alt drum decât cel pe care obișnuiam să merg. Mă abăteam destul de mult de la drumul meu de rutină, însă în acea zi pur și simplu voiam să mă plimb prin ploaia rece de la începutul primăverii.

Acolo l-am întâlnit pe El. Un motan.